

RESSÒ DE LA PARAULA

La Paraula que ens uneix

La coincidència en una mateixa jornada de les celebracions del *Dia de la Paraula de Déu* i el de l'*Oració per la Unitat dels Cristians* ens fa pensar en una gran paradoxa. Se suposa que la Paraula de Déu ens uneix i, no obstant això, històricament la separació de la Confessió Protestant es va produir, entre altres motius, reclamant el retorn a l'Escriptura. I no era que els catòlics haguessin deixat l'Escriptura, sinó que l'ús que en feien els protestants i la seva interpretació d'alguns passatges de la Bíblia era diferent.

Luter deia que la Paraula ens constituïa com a Església, és a dir, que el principi d'unitat de l'Església era la Paraula de Déu proclamada i creguda en una assemblea. Els catòlics dèiem i diem que el principi, l'origen i el fonament de la unitat de l'Església és l'Esperit Sant, l'amor de Déu compartit per la comunitat; que la Paraula de Déu és més que el llibre escrit i proclamat; i que aquest amor ens arriba també per altres vies, a més de l'Escriptura...

Segurament que la majoria dels nostres germans separats estarien bastant d'acord amb la doctrina catòlica. I també molts catòlics estan d'acord que tenim un dèficit de tracte amb la Paraula de Déu en l'Escriptura. En definitiva, ens falten precisament paraules, paraules de diàleg, paraules comunicadores, no sols d'idees, sinó també d'afecte i de proximitat.

És curiosa aquesta dada que se sent en els mitjans de comunicació. El confinament forçat per la pandèmia ha provocat en bastants casos serioses crisis matrimonials i familiars. La convivència obligada i persistent, la necessària conversa amb les mateixes persones durant llarg temps, com ha escrit algú, ha obligat a «despullar l'ànima». I aquesta nuesa de l'ànima pot descobrir grans valors, però també no poques lletjors, que la vida quotidiana podria dissimular.

Déu ens va donar el do de la paraula, no sols per a transmetre idees o coneixements, sinó també per a poder-nos comunicar personalment. La primera conseqüència del pecat va ser Babel. Diem con-

seqüència, perquè Babel no era el pecat, sinó l'efecte que el pecat de l'entossudiment egoista introdueix en el món.

Hem redescobert el sentit profund de l'Escriptura quan hem aprofundit en el que significa que Déu s'ha revelat a la humanitat. Déu ens ha parlat i ho ha fet «de moltes maneres», com diu la Carta als Hebreus (cf. *Hb* 1,1). Però mai no ha volgut només ensenyar una doctrina, ni un codi moral, ni una mera informació acadèmica... El que Déu ha volgut sempre és comunicar-se a si mateix per amor (per això al final dels temps ens ha parlat per mitjà del seu Fill, la Paraula). Les paraules escrites, en la Bíblia, no són sinó mitjans a través dels quals Déu es comunica ell mateix per amor.

mateix per amor.

En aquest sentit és veritat, en part, el que deia Luter. La Paraula de Déu continguda en l'Escriptura, proclamada i creguda, ens retorna la unitat, ens fa Església. Perquè la comunicació d'amor desencadena amor, en forma de relacions i vincles fraterns. La comunicació que estableix Déu amb nosaltres, per exemple mitjançant l'Escriptura, provoca comunió. Més encara, no hi ha comunió veritable a l'Església, si no té el seu origen en la comunicació de Déu. El problema és que no sempre l'hem escoltat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Reunió telemàtica fraterna i filial

Són quatre germans. Cadascú amb una vida pròpia definida: família, obligacions, compromisos... No tots viuen a la mateixa ciutat. Els pares s'han fet grans. Tenen una certa autonomia però, sobretot, necessiten la mare, una atenció especial. «Que el Senyor, el nostre Déu, sigui amb nosaltres tal com va ser amb els nostres pares. Que no ens deixi ni ens abandoni» (1Re8,57).

Globalment cal tenir cura del calendari de visites als metges, de la reposició de medicaments, la participació, segons possibilitats, a l'eucaristia dominical, sigui presencialment o telemà-

tica... També organitzar les pròpies visites a la casa familiar perquè el pare i la mare se sentin acompanyats, i vetllar la relació amb les cuidadores que en tenen la cura quotidiana. Tot això demana una certa logística i gestió planificada. Els fills i els nets són conscients de la seva responsabilitat i del deure d'amor filial. Hi ha molt bona voluntat per part de tots i desig de fer-ho bé. En ser els implicats, però, una colla nombrosa convé concretar, també, les nombroses qüestions a contemplar. Concretar i assegurar que el desig comú de facilitar una bona vellesa als pares es va realit-

zant amb satisfacció general. «Honra el pare i la mare. Aquest és el primer mandament que va acompanyat d'una promesa; i la promesa és: així seràs feliç i tindràs llarga vida a la terra» (Ef6,2-3).

És per això que, aprofitant les possibilitats de les noves tecnologies i a més a més de la dedicació personal de cadascú o de resoldre, quan convé, qüestions urgents i imprevistes, cada quinze dies els quatre fills es connecten telemàticament i junts repassen la situació, estat general, salut, previsió d'accions, responsabilitats a assumir per cadascú, calendari de visites a la llar perquè

estiguin ben distribuïdes en el temps, respondre les observacions fetes per la cuidadora... Estan satisfets de l'experiència. Aquesta resposta en comú els ha apropat molt als pares i a la seva realitat vital i ho ha fet fraternalment. També els germans, els fills, se senten més a prop dels uns dels altres en un agraïment comú, resposta d'amor filial. «... ells són els primers que han d'aprendre a comportar-se piadosament amb la pròpia família i satisfer el deute que tenen amb qui els ha donat la vida. Això és agradable a Déu» (1Tm 5,4).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

La Palabra que nos une

La coincidència en una misma jornada de las celebraciones del *Día de La Palabra de Dios* y el de la *Oración por la Unidad de los Cristianos* nos hace pensar en una gran paradoja. Se supone que la Palabra de Dios nos une y, sin embargo, históricamente la separación de la Confesión Protestante se produjo, entre otros motivos, reclamando la vuelta a la Escritura. Y no era que los católicos hubieran dejado la Escritura, sino que el uso que de ella hacían los protestantes y su interpretación de algunos pasajes de la Biblia era diferente.

Lutero decía que la Palabra nos constituía como Iglesia, es decir, que el principio de unidad de la Iglesia era la Palabra de Dios proclamada y creída en una asamblea. Los católicos decíamos y decimos que el principio, el origen y el fundamento de la unidad de la Iglesia es el Espíritu Santo, el amor de Dios compartido por la comunidad; que la Palabra de Dios es más que el libro escrito y proclamado; y que este amor nos llega también por otros cauces, además de la Escritura...

Seguramente que la mayoría de nuestros hermanos separados estarían bastante de acuerdo con la doctrina católica. Y también muchos católicos están de acuerdo en que tenemos un déficit de trato con la Palabra de Dios en la Escritura. En definitiva, nos faltan precisamente palabras, palabras de diálogo, palabras comunicadoras, no solo de ideas, sino también de afecto y de proximidad.

Es curioso ese dato que se está escuchando en los medios de comunicación. El confinamiento forzado por la pandemia, ha provocado en bastantes casos serias crisis matrimoniales y familiares. La convivencia obligada y persistente, el necesario conversar con las mismas personas largo tiempo, como ha escrito alguien, ha obligado a «desnudar el alma». Y esta desnudez del alma puede descubrir grandes valores, pero también no pocas fealdades, que la vida cotidiana podría disimular.

Dios nos dio el don de la palabra, no solo para transmitir ideas o conocimientos, sino también para podernos comunicar personalmente. La primera consecuencia del pecado fue Babel. Decimos consecuencia, porque Babel no era el pecado, sino el efecto que el pecado de la cerrazón egoísta introdujo en el mundo.

Hemos redescubierto el sentido profundo de la Escritura cuando hemos profundizado en lo que significa que Dios se ha revelado a la humanidad. Dios nos ha hablado y lo ha hecho «de muchas maneras», como dice la Carta a los Hebreos (cf. *Hb 1,1*). Pero nunca ha querido solo enseñar una doctrina, ni un código moral, ni una mera información académica... Lo que Dios ha querido siempre es comunicarse a sí mismo por amor (por eso al final de los tiempos nos ha hablado por medio de su Hijo, la Palabra). Las palabras escritas, en la Biblia, no son sino medios a través de los cuales Dios se comunica sí mismo por amor.

En este sentido es verdad, en parte, lo que decía Lutero. La Palabra de Dios contenida en la Escritura, proclamada y creída, nos devuelve la unidad, nos hace Iglesia. Porque la comunicación de amor desencadena amor, en forma de relaciones y vínculos fraternos. La comunicación que establece Dios con nosotros, por ejemplo mediante la Escritura, provoca comunión. Más aún, no hay comunión verdadera en la Iglesia, si no tiene su origen en la comunicación de Dios. El problema es que no siempre le hemos escuchado.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Convivència de seminaristes a Montserrat

Ens ho explica Josep Sellarés, seminarista de 5è curs:

«Dissabte 8 de setembre, els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat vam fer la tradicional pujada a Montserrat per cloure el període de vacances de Nadal i per reprendre amb força la recta final de quadrimestre tot encomanant-nos a la Mare de Déu. La jornada va començar amb un esmorzar, on vam poder aprofitar per posar-nos al dia, compartir les experiències del Nadal, la vida parroquial, familiar... En acabar, vam dirigir-nos a la basílica per celebrar l'Eucaristia amb la comunitat de monjos benedictins que, any rere any, acullen aquesta trobada de principis d'any del Seminari Conciliar de Barcelona.

»Després de la celebració vam gaudir de més estones gratuïtes de fraternitat, envoltats per aquest marc incomparable, tant espiritual com natural.

»El dinar va ser amb la comunitat de monjos, en el seu refector. Al moment del cafè vam poder comparar i intercanviar unes paraules amb el nou abat del

monestir, el P. Manel Gasch Hurios, que ens va donar el seu testimoni vocacional i va expressar els sentiments dels primers mesos del seu abadiat.

»Per acabar la diada, els seminaristes vam fer la visita a la Mare de Déu, i en el cambril vam resar el rosari, tot encomanant-nos a la Mare i prenent forces per continuar amb les setmanes d'exàmens.»

La crida a la sinodalitat de les comunitats cristianes

Dins el calendari de **formació per al clergat** de la diòcesi, el passat dia 11 de gener va tenir lloc una trobada matinal a la Casa de l'Església, amb la presència de gairebé una cinquantena de preveres i diaques diocesans. Mn. Enric Termes, prevere de Barcelona, va ser el ponent i va parlar sobre la conversió pastoral de les comunitats cristianes davant la crida a la sinodalitat. En la seva intervenció, Mn. Termes va destacar que abans del papa Francesc, els sínodes eren unes reunions dels bisbes amb alguns experts sobre algun tema.

Amb el papa Francesc i la seva reforma del procés sinodal —amb la Constitució Apostòlica *Episcopalis Communio*, de l'any 2018— s'ha introduït una fase diocesana en la qual s'escolta tothom, no només els experts. I al final de tot el procés, les conclusions del Síno-

de dels Bisbes a Roma, tornen a les comunitats parroquials.

En l'actual procés sinodal 2021-2023, estem vivint ara mateix la fase diocesana, en la qual, fins a l'abril, hi ha temps per fer assemblees parroquials o les trobades que es considerin més oportunes per posar en marxa, o bé per continuar amb més ardor i consciència, el caminar junts de tots els batejats.

Al final del matí va haver un temps de diàleg i intercanvi entre tots els participants, per compartir reflexions, impressions personals i comentaris entorn el rol dels preveres i diaques enmig de les comunitats cristianes.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

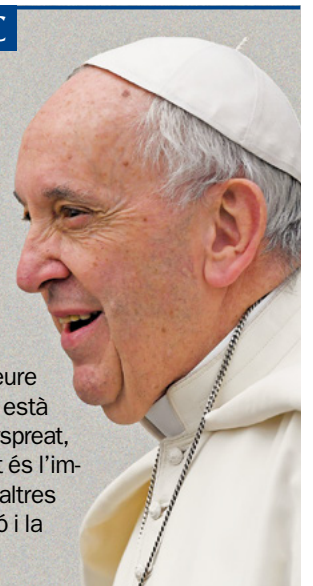

@Pontifex: «És hora que tornem a escandalitzar-nos davant la realitat dels nens famolencs, reduïts a esclavitud, sacsejats per les aigües preses del naufragi, víctimes innocents de tota mena de violències» (12 de novembre).

@Pontifex: «Una persona generosa i servicial, afable, pacient, que no és envejosa, no critica, no es vana, no falta al respecte (1Co 13,4-7), construeix el Cel en la terra. Potser no té visibilitat, però el que fa no es perdrà. Perquè el bé roman per a sempre» (14 de novembre).

@Pontifex: «El diàleg entre persones de diferents religions no es fa merament per diplomàcia, amabilitat o tolerància. L'objectiu del diàleg és establir amistat, pau, harmonia i compartir valors i experiències morals i espirituals en un esperit de veritat i d'amor» (16 de novembre).

@Pontifex: «La caritat s'alegra de veure que l'altre creix, i sofreix quan l'altre està angoixat: sol, malalt, sense llar, menyspreat, en situació de necessitat... La caritat és l'impuls del cor que ens fa sortir de nosaltres mateixos i que suscita la compartició i la comunió» (23 de novembre).

Al llindar dels apòstols (I)

Com si haguéssim acompanyat el nostre bisbe Agustí fins al llindar dels apòstols (que és el que vol dir *ad limina apostolorum*), us fem la crònica d'aquesta visita, fins on podem explicar-vos al moment de tancar aquesta edició del *Full Dominical*.

Hi ha diversos components en aquesta visita que els bisbes de tot el món realitzen en grups geogràfics un cop cada cinc anys, aproximadament: les celebracions litúrgiques a les basíliques majors de Roma, les reunions amb diverses institucions vaticanes, l'audiència amb el Sant Pare.

Celebrar l'eucaristia en els temples principals de Roma, té un gran significat: és un tornar a les arrels del cristianisme i un exercici de comunió i de sinodalitat entre el conjunt dels bisbes, en aquest cas, de les províncies eclesiàstiques de Tarragona, Barcelona i València.

Dilluns 10 de gener, la missa es va celebrar a l'altar de la Tomba de Sant Pere, presidida pel cardenal Omella, arquebisbe de Barcelona.

El segon dia, dimarts 11, va ser la basílica pontifícia de Sant Joan del Laterà la que va acollir la missa, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Joan

Mons. Agustí Cortés davant l'estàtua de sant Pere

Els bisbes a Santa Maria la Major, on es va celebrar l'eucaristia dimecres 12 de gener

Planellas. Durant l'homília, va recordar que aquell temple és «mare i cap de totes les esglésies de la ciutat i del món», fent un resum històric d'aquella basílica. Després, dirigint-se a la resta de prelat, els va demanar que es preguntessin «si la nostra força com a pastors, com a Poble de Déu, com a Església Universal prové sempre de la riquesa alliberadora de Jesús», remarcant que cal saber «posar les nostres mans al servei de la profunditat de l'Església fundada i que descansa en el propi Senyor».

A Santa Maria la Major, concretament a l'altar de Santa Maria, Salus Populi Romani, es va celebrar l'eucaristia de dimecres dia 12, presidida pel cardenal Cañizares, arquebisbe de València. En la seva homília, Mons. Cañizares va destacar «l'emoció de celebrar en aquesta basílica de Santa Maria, mare de Jesús i mare de l'Església». Davant la maternitat de Maria, recordava que «el fill de Déu s'ha fet home en ella i per obra i gràcia de l'Esperit Sant. Avui nosaltres som dispensadors d'aquesta gràcia».

A les **reunions conjuntes dels bisbes amb els responsables dels dicasteris i departaments vaticans**, es comenten els informes previs que han enviat les diòcesis sobre l'estat de les iniciatives pastorals, les preocupacions de l'episcopat i la realitat social del lloc. Els primers dies de la *visita ad limina* van reunir-se amb els següents organismes:

—Pontifici Consell per a la promoció de la nova evangelització. S'hi van tractar temes com la catequesi d'adults, les dificultats de les catequesis en la

Primera Comunió i també de la Confirmació, els ministres de la misericòrdia, etc. A més, es va poder mantenir una estona de diàleg i preguntes amb Mons. Rino Fisichella, al capdavant d'aquest Consell.

—Congregació per als bisbes. És el departament de la Cúria romana que realitza la selecció dels nous bisbes abans de l'aprovació papal. Els bisbes han pogut parlar del què pot significar la comunió de l'Església entre tots els bisbes, la vida religiosa i el laïcat.

—Congregació per a la Doctrina de la Fe, és un òrgan col·legiat de la Santa Seu, que vetlla per custodiar la correcta doctrina catòlica a l'Església. Allà es va parlar de la qüestió dels abusos i les conseqüències que comporta per a la societat.

Reunió de la Congregació per als bisbes

AGENDA

► **Pregària ecumènica a la Catedral de Sant Llorenç.** Dilluns 24 gener, a les 19 h, en el marc de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Presidida pel bisbe Agustí i amb la presència de representants protestants, evangèlics i ortodoxes.

► **Sessions de formació i diàleg de les parròquies de l'Arxiprestat de Vilafranca.** Dilluns 24 de gener, sobre «Arcadi Oliveres, el llegat d'un cristià compromès», a càrrec de Josep M. Fisa, rector de la parròquia Mare de Déu del Carme de Sant Joan Despí i consiliari de Justícia i Pau. De les 21 a les 22.30 h, a la sala parroquial Mn. Joan Vinyeta (Pl. Santa Maria, 7 - Vilafranca del Penedès).

► **Pregària vocacional a la Catedral.** Últim dijous de mes, 27 de gener a les 18.30 h, pregària de Vespres i adoració. Amb la presència i animació dels seminaristes de la diòcesi.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Sa 5,1-7.10 / Sl 88 / Mc 3,22-30]. Sant Francesc de Sales (Savoia, 1567-1622), bisbe de Ginebra i dr. de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors; Mare de Déu de la Pau (Ronda); sant Felicià, bisbe i mr.

25. □ Dimarts [Fets 22,3-16 (o bé: Fets 9,1-22) / Sl 116 / Mc 16,15-18]. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc; sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. i mr.

26. □ Dimecres [2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / Sl 95 / Lc 10,1-9]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I); santa Paula (o Pola), viuda, deixeblla de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Cîteaux.

27. ■ Dijous [2Sa 7,18-19.24-29 / Sl 131 / Mc 4,21-25]. Santa Àngela de Mèrici (1470-1540), vg., fund. de

les ursulines (Brèscia, 1535). □ **Tortosa:** Sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre - Gilet, València, 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ); sant Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. □ Divendres [2Sa 11,1-4a.5-10a.13-17 / Sl 50 / Mc 4,26-34]. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i dr. de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc. □ **Lleida:** Sant Valeri, bisbe. Sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònídes, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

29. ■ Dissabte [2Sa 12,1-7a.10-17 / Sl 50 / Mc 4,35-41]. □ **Sant Fel·li de Llobregat:** Sant Pere Nolasc (s. XIII), religiós barceloní, fundador dels mercedaris (OdeM). □ **Lleida:** Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. domini-

cà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc. □ **Tortosa:** Beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa, 1836-1909), prev., fundador dels Operaris Diocesans (OD); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. ■ Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.). [Jr 1, 4-5.17-19 / Sl 70 / 1Co 12,31-13, 13 / Lc 4,21-30]. □ **Tortosa (ciutat):** Santa Àngela de Mèrici, vg. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià Maria Wiaux, religiós de La Salle; beat Sebastià Valfré, prevere congregació de l'Ora-tori.

Diumenge III de durant l'any (C)

COMENTARI

«M'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts»

Luc ens presenta com a programa de la vida pública de Jesús el que llegim avui en l'Evangelí. Jesús va a la sinagoga del seu poble, a Natzaret, i llegeix la lectura corresponent: *L'Esperit m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor. És el gran programa que ha llegit en Isaïes.*

Però ara Jesús diu precisament que tot això es realitza en ell: *Això que avui sentiu contar de mi és l'acompliment d'aquestes paraules de l'Esclat. Per tant la missió de Jesús és totalment il·lusionant, plenament lluminosa i esperançada: ajudar tots els necessitats, els desvalguts; portar a la llibertat tots aquells que es troben encara captius, esclaus. Jesús no vol que hi hagi cecs, ni oprimits per ningú, vol que tots visquin en llibertat. El seguiment de Jesús mai no ha de ser un jou pesat. Ell ens proposa que lliurement, sense cap esclavitud, el seguim amb tot el cor, sense opressions. Jesús no llegeix la frase que trobem a continuació a Isaïes: *el dia que el nostre Déu farà justícia. Les paraules de Jesús són d'alegria especialment per als pobres i desvalguts.**

La primera lectura ens presenta tot el poble escoltant la Llei: *homes, dones i criatures. Alguns levites n'explicaven el sentit, perquè la lectura fos entenedora. Com a resultat: tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Però la lectura de la Llei no ha de dur a plorar: Mengueu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res que la diada d'avui és santa dedicada a Déu. No us entristiu. I Pau ens recorda que tots som importants en l'Església: Vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres, no importa quin membre siguem. Si la lectura de la Llei produïa una gran alegria, el missatge de Jesús ens ha d'omplir d'un immens goig però és també tot un compromís: hem ajudar els pobres i desvalguts, alliberar els captius, tornar la llum als cecs, proclamar la llibertat.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Nehemies (Ne 8,2-4a.5-6,8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei.

Esdres, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdres beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdres, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu», perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos en ara. Mengueu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res, que la diada d'avui es santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,12-30) (Versió abreujada)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos.

Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 1,1-4;4,14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teófil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut. En aquell temps, Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava a les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la bona nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.» Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat.»

▶ Lectura del llibre de Nehemías (Neh 8,2-4a.5-6.8-10)

En aquellos días, el día primero de mes séptimo, el sacerdote Esdras trajo el libro de la ley ante la comunidad: hombres, mujeres y cuantos tenían uso de razón. Leyó el libro en la plaza que está delante de la Puerta del Agua, desde la mañana hasta el mediodía, ante los hombres, las mujeres y los que tenían uso de razón. Todo el pueblo escuchaba con atención la lectura del libro de la ley. El escriba Esdras se puso en pie sobre una tribuna de madera levantada para la ocasión. Esdras abrió el libro en presencia de todo el pueblo, de modo que toda la multitud podía verlo; al abrirlo, el pueblo entero se puso de pie. Esdras bendijo al Señor, el Dios grande, y todo el pueblo respondió con las manos levantadas: «Amén, amén». Luego se inclinaron y adoraron al Señor, rostro en tierra. Los levitas leyeron el libro de la ley de Dios con claridad y explicando su sentido, de modo que entendieran la lectura. Entonces el gobernador Nehemías, el sacerdote y escriba Esdras, y los levitas que instruían al pueblo dijeron a toda la asamblea: «Este día está consagrado al Señor, vuestro Dios. No estéis tristes ni lloréis» (y es que todo el pueblo lloraba al escuchar las palabras de la ley). Nehemías les dijo: «Id, comed buenos manjares y bebed buen vino, e invitad a los que no tienen nada preparado, pues este día está consagrado al Señor. ¡No os pongáis tristes; el gozo del Señor es vuestra fuerza!».

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Tus palabras, Señor, son espíritu y vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,12-30) (Versión abreviada)

Hermanos: Lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu. Pues el cuerpo no lo forma un solo miembro, sino muchos. Pues bien, vosotros sois el cuerpo de Cristo, y cada uno es un miembro.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 1,1-4;4,14-21)

Ilustre Teófilo: Puesto que muchos han emprendido la tarea de componer un relato de los hechos que se han cumplido entre nosotros, como nos los transmitieron los que fueron desde el principio testigos oculares y servidores de la palabra, también yo he resuelto escribirte los por su orden, después de investigarlo todo diligentemente desde el principio, para que conozcas la solidez de las enseñanzas que has recibido. En aquel tiempo, Jesús volvió a Galilea con la fuerza del Espíritu; y su fama se extendió por toda la comarca. Enseñaba en las sinagogas, y todos lo alababan. Fue a Nazaret, donde se había criado, entró en la sinagoga, como era su costumbre los sábados, y se puso en pie para hacer la lectura. Le entregaron el rollo del profeta Isaías y, desenrollándolo, encontró el pasaje donde estaba escrito: «El Espíritu del Señor está sobre mí, porque él me ha ungió. Me ha enviado a evangelizar a los pobres, a proclamar a los cautivos la libertad, y a los ciegos, la vista; a poner en libertad a los oprimidos; a proclamar el año de gracia del Señor». Y, enrollando el rollo y devolviéndolo al que lo ayudaba, se sentó. Toda la sinagoga tenía los ojos clavados en él. Y él comenzó a decirles: «Hoy se ha cumplido esta Escritura que acabáis de oír».